

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 13 Ἀπριλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 20

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μόλις ὁ κύριος Χάρισσον εἶδε τὸν
πίθηκο, τόσο ἐνθουσιάσθηκε, πού χω-
ρὶς νὰ ρωτήσῃ πόσο ζητοῦσαν τὰ
παιδιά, προσέφερε ἀπὸ μόνος του δέκα
ἀγγλικὲς λίρες πού ἰσοδυναμοῦσαν
σχεδὸν μὲ τριακόσια φράγκα δηλαδὴ
τὸ τριπλάσιον ἀπὸ ἐκεῖνα πού πε-
ρίμενε ὁ κύριος Περικλῆς.

Ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρι-
σμοῦ ἦταν πολὺ σκληρή.
Τὰ παιδιά πήραν τὸν Κί-
τσο στὴν ἀγκαλιά τους καὶ
τοῦ φιθύριζαν λόγια ὅλο
ἀγάπη. Τὸ καλὸ ζῶον φαίνό-
ταν κι' ἐκεῖνο μελαγχολικὸ
σὰν νὰ καταλάβαινε πὼς
θὰ ἄλλαζε κύριο. Ὅλη ὥρα
ἔρριχνε λυπητερὲς ματιεὲς
στοὺς μικροὺς. Αὐτὸ ὅμως
δὲν βόσθηξε πολὺ, γιατί σὲ
λίγη ὥρα πηδοῦσε χαρούμε-
νος γύρω ἀπὸ τὸν νέο του
ἀφέντη.

Καλὰ πού ὁ Μιχαλάκης
ἦταν ἀκόμη μικρός, μόλις
ἐννέα χρόνων καὶ δὲν ἔβαζε
μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὑπάρ-
χουν ζῶα ἀχάριστα ὅπως
καὶ ἀνθρώποι ἀχάριστοι καὶ
γι' αὐτὸ οὔτε κατάλαβε τί-
ποτε ἀπὸ τὸ φέροισι τοῦ
Κίτσου. Ἰσα, ἴσα πού εἶχε
ἐντελῶς ἄλλη ἰδέα: «Ὁ
καυμένος ὁ Κίτσος ἔλεγε,
τὴν ὥρα πού χωριστήκαμε
μοῦ γνεψε σὰν νὰ θελε νὰ
μοῦ πῇ πὼς δὲν θὰ μὲ ξεχά-
σῃ. Ναί ὁ Κίτσος εἶναι κα-
λὸς καὶ θὰ μὲ θυμᾶται».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γιάννης ἦ-
ταν πολὺ εὐχαριστημένος
πού εἶχε δέκα λίρες στὴν
τσέπη του· αὐτὸς ἤθελε μά-
λιστα νὰ φύγουν ἀμέσως μὲ

τὸ πρῶτο τραῖνο. Τοῦ χάκου ὁ κ. Περ-
ικλῆς προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ
λέγοντάς του κι' ἀμέσως ἂν ἔφευγαν
δὲν θὰ κέρδιζαν καιρό, γιατί ὅπως
καὶ νᾶναι θ' ἀναγκάζονταν νὰ διακό-
ψουν κάπου τὸ ταξεῖδι τους γιὰ νὰ
κοιμηθοῦν μιὰ καὶ ὁ σιδηρόδρομος
δὲν ταξίδευε τὴν νύχτα. «Παρά νὰ
μείνετε λοιπὸν σὲ κανένα σταθμό», τοὺς
ἔλεγε, «καλύτερα νὰ περάσετε καὶ ἂ-
πόψε ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσετε αὐριο

πρῶτ', πρῶτ'. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν πει-
θόταν μὲ κανένα τρόπο καὶ θάφευ-
γαν ἀμέσως ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ
κυρὰ Ποτελοῦ.

Ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα τόσο εἶχε
ἀγαπήσει τὰ τρία ὄρφανὰ πού τὰ
θεωροῦσε σὰν παιδιά της. Ἄν πήγαι-
ναν τοῦλάχιστον στὸ Βουφαρὶκ ἢ στὸ
Βλιδαχ θὰ ἦταν εὐκολο νὰ τὰ βλέπω
γιατί οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ἔπε-
φταν μακριὰ.

Ἡ κυρὰ Ποτελοῦ μάλι-
στα πειράχθηκε πολὺ ὅταν
ὁ Γιάννης ζήτησε τὸν λογα-
ριασμὸ γιὰ νὰ πληρώσῃ.

— Νὰ μὴ μοῦ ξαναπῇς
τέτοιο λόγο, φώναξε. Κράτη-
σε τὰ χρηματάκια σου, Γιάν-
νη μου, κι' ἐγὼ δὲν θέλω
τίποτα.

— Μὰ, κυρὰ Ποτελοῦ, ἔ-
χομε δέκα λίρες καὶ δὲν μᾶς
χρειάζονται περισσότερες ἀ-
πὸ τέσσερις. Τὰ χρήματά
μας λοιπὸν μᾶς φθάνουν καὶ
μᾶς παραφθάνουν. Δὲν εἴ-
ναι ἀλήθεια, κύριε Περικλῆ,
πὼς μᾶς φθάνουν τέσσερις
λίρες;

— Ἔλα δά! εἶπε ἡ κυρὰ
Ποτελοῦ, ποτέ σου νὰ μὴ
λὲς πὼς ἔχεις πολλὰ χρή-
ματα. Μὰ τὸ καλὸ πού σοῦ
θέλω. Γιατί θὰ ἰδῇς, Γιαννά-
κη μου, πόσο γλήγαρο θὰ
σοῦ φύγουν ἀπ' τὰ χερά-
κια σου. Κι' ἔπειτα δὲν
μοῦ χρωστᾷς τίποτα. Μήπως
δὲν μοῦ κάνατε θελήματα
ὅπως εἶχαμε συμφωνήσει;
Τὸ λοιπὸν εἵμαστε ἴσα κι' ἴ-
σα. Νᾶχης, παιδί μου, τὸ
νοῦ σου στὸ σιδηρόδρομο·
νὰ φοβάσαι μάλιστα τοὺς
ἀραπάδες. Ἀκουσες, παιδί
μου;

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρὰ
Ποτελοῦ, μείνετε ἡσυχῇ καὶ

«Σὰς ἐφέραμε τὸν πίθηκο» (Σελ. 165 στ. γ')

θα προσέχω πολύ, είπε ο Γιαννάκης.
— Κοίταξε, παιδί μου, μόλις φθά-
σετε στο Τλέμκεν να μου γράψης να
μάθω το καλό σας κατευόδιο.

Ο Γιάννης της το υποσχέθηκε και
την ευχαρίστησε θερμά που περιποιή-
θηκε κι' αυτόν και τ' αδελφία του
σάν πραγματική μητέρα.

Αλλά να πούμε την αλήθεια ή
κυρά Ποτελου δεν λυπόταν μόνο
που έφευγαν τα παιδιά αλλά και για-
τί έχανε και τον αγαπημένο της
Κοκκό. Τον είχε μια συντροφιά και
διασκέδαζε μαζί του.

Όταν ο Γιάννης και τ' αδελφία
του βγαίνουν έξω, έπαιρναν τον Άλ-
κοντά τους αφήνοντας τον Κοκκό στο
ξενοδοχείο. Η κυρά Ποτελου του εί-
χε κάνει μια μικρή φωνητά σε μια
γωνιά της κουζίνας δίνοντάς του με-
ζέδες από το πρωί ως το βράδυ. Τον
είχε μάλιστα σε τέτοια υπόληψη, ώ-
στε κάθε φορά που ήθελε να έτοιμάσει
ένα έκλεκτο φαί ή ένα νόστιμο γλύ-
κισμα, ρωτούσε τον Κοκκό.

— Τί λες και σύ, Κοκκό μου ; να
το ψήσω έτσι το φαγητό, να το ψήσω
έτσι το γλύκισμα; Τί λες και σύ, Κοκ-
κό μου !

— Ναι, ναι ! "Έτσι, έτσι !

"Έτσι ή κυρά Ποτελου λυπήθηκε
κατάκαρδα όταν έμαθε πως θάφευγε
κι' ο Κοκκός μαζί με τα παιδιά και
δεν μπόρεσε να κοιμηθώ όλη την
νύχτα.

Και ο Γιάννης δεν έκλεισε κι' αυ-
τός μάτι, αλλά για άλλον λόγο. Φοβό-
τανε μήπως δεν προφθάσουν το τραί-
νο. Μέλο που ο σιδηρόδρομος έφευγε
στις έξη, αυτές σηκώθηκε από τα χα-
ράματα κι' έξυπνησε και τ' αδελφία
που κοιμόνταν ήσυχα, ήσυχα, για-
τί ήξεραν πως ο Γιάννης φρόντιζε
γι' αυτά σάν μεγαλύτερος αδελφός.

Την ώρα που ήταν να φύγουν ή
κυρά Ποτελου αποχαιρέτησε τα παι-
διά φωνάζοντάς τους καθώς έφευγαν;

— Γιαννάκη μου, μη ξεχάσης να
μου γράψης τακτικά για τον Κοκ-
κό μου !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ'

Τα τρία αδελφία στο 'Οράν

Την ώρισμένη ώρα τα παιδιά βρέ-
θηκαν στο σταθμό του σιδηροδρόμου,
κι' ανέβηκαν σ' ένα βαγόνι τρίτης
θέσης.

Η απόσταση από το 'Αλγέρι στο
'Οράν δεν είναι και πολύ μεγάλη
αλλά οι σιδηρόδρομοι της 'Αλγερίας
ήσαν τότε τόσο βραδυκίνητοι κι' έ-
καναν τόσο πολλούς σταθμούς, που
το ταξίδι αυτό βαστούσε τουλάχισ-
στον δεκαεπτά ώρες.

Όταν το τραίνο πέρασε κοντά από
το Βουφαρική τα παιδιά γέλασαν με

την καρδιά τους σάν θυμήθηκαν
τί είχαν πάθει λίγες μέρες πριν ζη-
τώντας το θείο τους και βρίσκοντας
έντι γι' αυτόν τον μπάρμπα Καρα-
δέκα.

Όσο ή ώρα προχωρούσε τα τρία
παιδιά αποκαμωμένα από τον κόπο,
τη ζέστη και τη σκόνη αποκοιμή-
θηκαν χωρίς να το καταλάβουν. Μό-
νον όταν το τραίνο σταμάτησε άνοι-
ξαν τα μάτια τους.

Η ώρα ήταν ένδεκα και το σκο-
τάδι πίσσα.

Ευτυχώς ένας υπάλληλος του σι-
δηροδρόμου τα πήγε σ' ένα μικρό ξε-
νοδοχείο που είχε κάποιος Ισπανός.

Ο Μιχαλάκης και ο Φραγκίσκος
νύσταζαν τόσο πολύ που δεν ήξεραν
τί τους γίνεται ούτε που βρίσκονταν.
Κι' επειδή δεν μπορούσαν από τον
ύπνο να σταθούν καλά-καλά στα πό-
δια τους, έπρεπε ο Γιάννης να τους
γδύσει και να τους βάλει να πλαγιά-
σουν. Κι' αυτός θα ήθελε πολύ να
πέσει άμέσως να κοιμηθώ αλλά το
καλό παιδί θυμήθηκε την συμβουλή
της κυρά Ποτελου κι' έχωσε πρώτα
κάτω από το μαξιλάρι του τα χρήμα-
τά του που τα είχε δώσει κόμπο στο
μαντήλι του, κι' ύστερα έπεσε να
κοιμηθώ.

Τάλλο πρωί οι τρεις μικροί ξύ-
πνησαν φρέσκοι, φρέσκοι, σάν να μη
είχαν περάσει ολόκληρη την προη-
γούμενη μέρα στο σιδηρόδρομο.

Ο Γιάννης ήταν πολύ προνοητικό
παιδί. Μόλις βγήκαν έξω έτρεξε στο
σταθμό των λεωφορείων, να μάθει τί
ώρα έφευγε το λεωφορείο του Τλέμκεν.

— "Ω ! "Έχει καιρό, του είπε ο
υπάλληλος. Το λεωφορείο, παιδί μου,
θα φύγει μόλις στις τέσσερις το από-
γευμα.

"Έτσι τα παιδιά είχαν καιρό να
ξεκουρασθούν και να δούν την πόλη.

Καθώς λοιπόν έγυρίζαν από δω
κι' από κει βρέθηκαν και στην άρα-
δική συνοικία. Εκεί όπως στέκονταν
κοντά σε μια στενή θολωτή στοά, ά-
νοιξε ξαφνικά μια μικρή πόρτα, και
μια νέα μαύρη γυναίκα φάνηκε στο

κατώφλι, ντυμένη με λαμπρά φο-
ρέματα.

Μόλις είδε τους τρεις μικρούς ξέ-
νους έκλεισε γρήγορα την πόρτα για
να την ξανανοίξει λίγο κοιτάζοντας
με προσοχή και περιέργεια τα τρία
παιδιά. Εκείνο που κοίταζε περισσό-
τερο ήσαν τα ωραία φτερά του πα-
παγάλου που καθόταν με πολλή χάρη
στον ώμο του Φραγκίσκου.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν
βήματα πίσω από τα παιδιά και ή
νέα γυναίκα έκλεισε πάλι την πόρτα.

Ο Γιάννης και τ' αδελφία του δει-
ήξεραν τί τρέχει και ήσαν έτοιμοι να
έξακολουθήσουν τον περίπατό τους,
δταν ή πόρτα ξανανοιξε. Αυτή την
φορά όμως δέν φάνηκε ή μαύρη που
είχε παρουσιασθώ πρώτα, αλλά μια
ψηλή άραπίνα, που άμέσως πλησίασε
τα παιδιά.

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΗΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ

Κοίταξ' ή Άνοιξη, μικρή,
Φτάνει με τα χελιδόνια,
Λυώνει ή πίκρα στην ψυχή
Λυώνουν στα βουνά τα χιόνια.

Μια κορδέλλα στα μαλλιά
Και στα μάτια σου μια άχτιδα,
Στα χειλάνια σου φιλιά—
Γιατί, σάν θλιμμένα τα είδα.

Βάλε κόκκινο, κοντό
Φουστανάκι με κορδέλλες,
Παίξε το κυνηγητό,
Κάνε χίλιες τόσες τρέλλες.

"Ηρθε ή άνοιξη... Για ιδές
Πάνε του χιονιού οι νιφάδες.
Κρίνα βλέπω στις ποδιές
Και στην όψη κοκκινάδες.

Φόρεσε και στο μικρό
Λαχτυλάκι σου τον Μάρτη,
Και σάν ρόδο πορφυρό—
Τη θερμή καρδιά μου πάρτη !

"Ηρθε ή άνοιξη... Κι' εγώ
Δίπλα σου τρελλή, θα γέλω
Στο κορμάκι σου να βρω,
Τ' άνοιξιάτικο το μύρο !

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

(ΜΥΘΟΣ)

Φούσκωνεν ο άγριοπόταμος και σάν θεριό μουγκρίζει,
βουερός και πολυκύματος γοργοκυλάει κι' άφρίζει...
Στόν όχτο οίχεται και μια ξεραγκαθιά άρπάζει
μαζί μ' ένα φαρμακερό φίδι που εκεί φωλιάζει.
Κρατιέται στην ξεραγκαθιά το φίδι τρομασμένο
κι' εμπρός το σέρνει δομητικό το κύμα τ' όργισμένο.
Από τόν όχτον ή άλουπού κοιτάζοντας το φίδι
με πονηρό χαμόγελο του λέει : — Καλό ταξίδι...
Σε άραξοβόλι άπάνεμο το ρέμα θα σε σύρει.
κ' έπρεπε, τέτοιο πλοίο, να βυθί τέτοιον καραβόκυρη ! >

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ

'Αγαπητοί μου,

ΚΑΛΑ τα πηγαίναμε ως τα
μέτα του Μάρτη. Τα τελευ-
ταία χιόνια στα βουνά της
'Αττικής είχαν λιώσει κι'
από μέρα σε μέρα ο ήλιος ζέσταινε
περισσότερο. Πάει, λέγαμε, ο χειμώ-
νας, μάς άφησε' τώρα πια θάχουμε
άνοιξη, καλοκαίρι. Κι' άξαφνα πάλι...
άντικυκλών ! Η παράξενη αυτή λέ-
ξη σημαίνει τα πιδ άπεικταία πράγ-
ματα. Το θερμόμετρο κατέβηκε, ο
οὐρανός βαρυσυνέφιασε, στην πόλη
έπεφτε χιονόνερο και στα βουνά χιό-
νι. "Ως κι' ή Πάρνης ξανάσπρισε
ως κάτω. Μια τρελλοπαρέα, που έ-
χεινες τις ήμέρες έκαιμε έκδρομή ως
το Μετόχι, βρήκε σωστή χιονοθύελλα
κι' είδε κι' έπαθε να γλυτώσει. Τουρ-
τουρίζαμε πάλι από το κύρο κι' ά-
νάδαμε το καλοριφέρ, τις σόμπες και
τα μαγκάλια με τόν πυρήνα. Η άνοι-
ξη, το καλοκαίρι, μάς φαίνονταν πια
μακριά. Κι' άπελπίζόμαστε πως ο
βαρὺς αυτός χειμώνας δέν θάχε τε-
λειωμό...

Αλλά όλα τα πράγματα στον κό-
σμο τελειώνουν, και προπάντων ή
κακοκαιρία στο ευτυχισμένο μας κλι-
μα. Ακολούθησαν ήμέρες με ήλιο.
Ο ήλιος είχε βέβαια «δόντια», αλλά
σιγά-σιγά του έπεφταν. Η άνοιξη
ξεναπλησίαζε. Κι' ήρθε ήμέρα που ή
ώραία κόρη της Δήμητρας μπήκε
στην πόλη μας θριαμβευτικά. Καθόταν
σ' έν' άνθοστόλιστο άρμα, που το έ-
σερναν χελιδόνια, και κρατούσε μια
άγκυλιά τουλύπες, φραϊζίες, κρίνους.
Αποπάνω ο οὐρανός έλαμπε γαλά-
ζιος, και τα κοριτσάκια έχόρευαν στο
βπαιθρο, όπως τα είδατε στο προη-
γούμενο φύλλο, και τραγουδούσαν
γεμάτα χαρά :

"Ηλθεν ο Άπρίλιος
Τι λαμπρός ο ήλιος ! ..

Και σήμερα που σας γράφω — 5
'Απριλίου — είναι καλοκαίρι. Φορώ
ελαφρότερο ρούχο, έχω άνοιχτό το
παράθυρο του γραφείου μου, και κάθε
φορά που κοιτάζω έξω, αναγαλλιάζει
ή ψυχή μου. . . Άραγε θα βαστάξει
αυτό, ή αύριο θάχουμε πάλι τα ίδια,
κι' όταν, μετά μια έβδομάδα, θα δια-
βάσετε την άνοιξιάτικη Έπιστολή
μου, ο οὐρανός θάχη σύννεφα και τα
βουνά χιόνια : . . — Α, μπά ! ή έ-
ποχή είναι πια προχωρημένη, δέν
μπορεί να ξαναγύριση χειμώνας... —
Κι' όμως όλα πρέπει να τα περιμένω
κανέναν. Θυμώμαι ένα χρόνο που την
Πρωτομαγιά άκόμα έχιόνιζε, κι' όταν

βγήκαμε την παραμονή να πάρουμε
το στεφάνι μας στα Πατήσια, δέν μπο-
ρέσαμε να προχωρήσουμε από το
κύρο και το πήραμε στην 'Ομόνοια...
"Ας, είναι, άς έλπίζουμε πως αυτό
δέν θα γίνει και φέτος και πως ή 'Α-
νοιξη εγκαθιδρύθηκε στη χώρα μας
δριστικά.

Τι ώραία εποχή ! Οι άνθρωποι τη
χαίρουνται όσο καμιά άλλη, κι' οι
ποιητές την έξυμνούν. . . κατά προτί-
μηση. Ο Πετράκης, ο ίταλός ποιη-
τής, την είπε «νιότη του χρόνου», και
τη νιότη «άνοιξη της ζωής» :

O Primavera, gioventù dell'anno
O Gioventù, primavera della vita !

«Ω Άνοιξη, νιότη του χρόνου,
"Ω Νιότη, άνοιξη της ζωής !»

Τη χαρά του ανθρώπου την αισθά-
νεται και το ζωό και το φυτό. "Ολα
είν' ευτυχισμένα κάτω άπ' το θερμό,
το ζωογόνο ήλιο, κάτω άπ' το γαλά-
ζιο οὐρανό. Και τάψυχα άκόμα φαί-
νονται σάν έμψυχωμένα. Η Φύση,

που κοιμόταν στο χειμώνα, έχει
ξυπνήσει. Και τίποτα ωραιότερο άπ'
αυτό το έξυπνημά της. Είναι σά μια
νέα δημιουργία. . .

Η έλληνική Μυθολογία, που είναι
ή ποιητικότερη κι' ή σοφότερη του
κόσμου, έξηγεί το φαινόμενο της 'Α-
νοιξης με την ιστορία της Περσεφό-
νης. Άγαπημένη, μοναχοκόρη της
Δήμητρας, της την άρπαξε ο Πλού-
τωνας για να την κάμη βασίλισσα
στα σκοτεινά του βασιλεία. Κι' ή Δή-
μητρα κάνει τέτοιο θρήνο και τέτοιο
κακό—ο χειμώνας—που τη λυπούν-
ται οι θεοί κι' άναγκάζουν τον Πλού-
ωνα να φήνην κάθε τόσο την Περσεφό-
νη νανεδαίνη στη γή και να κάθεται
το μισό χρόνο με τη μητέρα της. Ο
γυρισμός της κόρης χαροποιεί τη
Δήμητρα, κι' ή χαρά της φέρνει όλη
αυτή τη μεταμόρφωση, το έξυπνημα,
τη βασιλεία του φωτός, τη νιότη του
χρόνου, την Άνοιξη. . .

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

20.

"Αλλά δέν χρειάσθηκε να φωνάξουν το Μήτρο. Ο βοσκός, που τους
έβλεπε από μακριά, κατάλαβε πως κάτι έχουν κι' έτρεξε να ιδώ.

— Τί είναι, παιδιά, τους είπε, τί πάθατε ;

— Τα πρόβατα άγρίεψαν, αποκρίθηκε ο Παυλής.

— Μπά ! έκαιμε ο Μή-
τρος άγριεύουν ποτέ τα
πρόβατα; Μη φοβάστε !
Ο Παυλής και ή Λιλή
πήραν θάρρος, έχάιδεψαν
τα πρόβατα, κι' αυτά έ-
παψαν να φοβούνται κι'
άρχισαν να βόσκουν. Τώ-
ρα τα παιδιά ήταν πολύ
ευχαριστημένα, κι' άφοϋ
έμειναν κάμποση ώρα
στο λειβαδάκι, ευχαρί-
στησαν τον καλό Μήτρο
και γύριζαν στο σπίτι
της κυρά-Ρόζας να την
αποχαιρετήσουν.

Μά εκεί τους περίμε-
ναν άλλα. Η κυρά-Ρόζα
τους είχε στρώσει έξω
ένα τραπέζι μάντηλο, κι'
άπάνω σ' αυτό τους είχε
βάλει ψωμί, τυρί, βού-
τυρο, κομπόστα, άπ' όλα.

— Θα πεινάσατε, τους
είπε. Καθήστε λοιπόν να
φάτε κάτι τί, έτσι κάμω,

χωριάτικα, σά βοσκοί που είσατε. Εγώ σας άφήνω, γιατί έχω δουλειά
μέσα. Φάτε !

Τα παιδιά χάθηκαν, γιατί πραγματικά με τα τρεξίματα είχαν πει-
νάσει. Αλλά μόλις πσιωπλάτισε ή κυρά-Ρόζα, να ή Κάτια, ή γιδίτσα της.

Έτρεξε γιὰ νὰ ἰδῇ μὴν ἦταν τίποτα νὰ φάῃ κι' αὐτή. Καὶ μὲ τόση δομή, ὥστε ὁ Παυλὴς φοβήθηκε τὰ κέρατά της καὶ κούφθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τραβήχτηκε κι' ἡ Διλή, κι' ἔτσι ὅλο τὸ πρόγευμα ἦσαν στὴ διάθεση τῆς Κάτις. Εὐτυχῶς, ἀφοῦ τὰ μύρισε ὅλα, δὲν βόηκε τίποτα τοῦ γούστου της, κι' ἔφυγε ἀπὸ κεῖ πού ἦρθε. Μόνο πού ἀναποδογύρισε τὸ τενεκεδένιο κουτί μὲ τὴ μαρμελάτα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εἶναι μεγάλη σὰν τὴν Λόττη, εἶπε κάποια σιγανά.

Ἡ Λόττη χτυποῦσε τὰ χέρια της, πηδοῦσε καὶ φώναζε ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

— Φορεῖ φουστάνι τοῦ χοροῦ, εἶπε ἡ Λαβίνια, καὶ πανωφόρι βραδυνὸ φοδραρισμένο μὲ ἐρμίνα.

— Νὰ καὶ τὸ μπαουλάκι μὲ τὰ ροῦχα της, εἶπε ἡ Σάρα. Ἄς τὸ ἀνοίξουμε νὰ ἰδοῦμε τὰ προικιά της.

Κάθισε κάτω καὶ ἔβαλε τὸ κλειδάκι στὴν κλειδαρότρυπα. Τὰ παιδιὰ σπρώχνονταν γύρω της καὶ τὰ ἄ! καὶ τὰ ὦ! ἔδιναν κι' ἐπαιρναν κάθε φορά πού ἡ Σάρα ἔδραζε ἀπὸ τὸ μπαουλάκι, κι' ἕνα καινούργιο φόρεμα. Μέσα στὸ μπαουλάκι ἦταν ὅχι μόνο φορέματα ἀλλὰ καὶ κάλτσες μεταξωτές, καὶ ἕνα γούνινο πανωφοράκι μὲ ὁμοιο μανδύ. Ὑπῆρχε κι' ἕνα κουτάκι γιὰ κοσμήματα καὶ μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνα κολλιὲ κι' ἕνα διάδημα πού ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἀπὸ ἀληθινὰ διαμάντια, χάρια τὰ παπούτσια τὰ καπέλλα καὶ τὰ γάντια.

Ἡ Λαβίνια καὶ ἡ Τζέσση ἔχασαν πὼς ἦταν πιὰ πολὺ μεγάλες γιὰ νὰ τοὺς ἀρέσουν οἱ κοῦκλες καὶ σπρώχνονταν κι' αὐτὲς μαζί μὲ τὶς ἄλλες γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα, καὶ ἐπαιρναν τὰ διάφορα στολίδια τῆς κούκλας στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὰ περιεργασθοῦν.

— Ἄς φαντασθοῦμε, εἶπε ἡ Σάρα, πὼς καταλαβαίνει κι' αὐτὴ ἡ ἴδια τὴ γλῶσσα μας καὶ πὼς καμαρώνει πού τὴ θαυμάζουμε τόσο πολὺ.

— Ἐσένα τὸ κεφάλι σου ὅλο γεμάτο φαντασία εἶναι πάντα, εἶπε ἡ Λαβίνια μὲ περιφρονητικὸ ὄφρος.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Σάρα, καὶ γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πράγμα. Ὑστερὰ, ὅταν πιστεύῃ κανεὶς ἕνα πράγμα μ' ὅλη του τὴν καρδιά, τοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἀληθινὸ.

— Ἐ, φυσικά, εἶναι εὐκολο νὰ πλάθῃ κανεὶς ὕμνια καὶ νὰ βάζῃ τὴ φαντασία του νὰ δουλεύῃ, ὅταν εἶναι πλούσιος σὰν καὶ σένα μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ὅ,τι τοῦ κατεβῇ στὸ νοῦ. Μὰ ἂς ἦσουν καμμιὰ φτωχὴ ζητιάνα, καὶ

νὰ μὴν εἶχες νὰ φᾶς, νὰ ἰδοῦμε θὰ ἔκανες τὸ ἴδιο;

Ἡ Σάρα ἄφησε τὴν κούκλα μιὰ στιγμή καὶ στάθηκε συλλογισμένη.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸ ἔκανα, εἶπε σὲ λίγο. Ἰσα ἴσα, ὅταν κανεὶς εἶναι φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος, τότε περισσότερο πρέπει νὰ πλάθῃ μὲ τὸ μυαλὸ του διάφορα ὠραῖα πράγματα καὶ νὰ φαντάζεται πὼς ἔχει ἐκεῖνο πού τοῦ λείπει. Μὰ ἴσως νὰ εἶναι σ' ἀλήθεια πιὸ δύσκολο.

Ἀργότερα ἔμελλε συχνὰ νὰ κάνῃ τὴ σκέψη πὼς ἴσα-ἴσα τὴ στιγμή πού ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ἐμπήκε ἡ μὲς Ἀμέλια στὴν τάξη.

— Σάρα, τῆς εἶπε, ὁ δικηγόρος τοῦ πατέρα σου, ὁ κύριος Μπάρρως ἤρθε νὰ ἰδῇ τὴ μὲς Μιντοῖν καὶ ἐπειδὴ θέλει νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως καὶ ὁ μπουφὲς εἶναι ἐτοιμασμένος στὸ δικὸ μας σαλονάκι, νὰ πάτε τώρα νὰ σεβρισηθῇτε γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ μὲς Μιντοῖν νὰ τὸν δεχθῇ ἐδῶ.

Ἡ ἀναγγελία πὼς ὁ μπουφὲς περίμενε ἐτοιμὸς ἔγινε δεκτὴ μὲ χαρὰ ἀπ' ὅλα τὰ κορίτσια.

Ἡ μὲς Ἀμέλια ἔβαλε τὶς μὲς κτήτριες στὴ γραμμὴ καὶ ἡ πομπὴ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Σάρα τραβήξε κατὰ τὸ σαλόνι. Ἡ ὑπέροχη κούκλα ἔμεινε μόνη της ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τοὺς σκορπισμένους γύρω της θησαυροὺς, φορέματα, πανωφόρια καὶ στολίδια.

Ἡ Μπέκυ πού δὲν ἦταν καλεσμένη καὶ στὸ μπουφέ, ἔμεινε πίσω καὶ χασομέρησε λιγάκι γιὰ νὰ θαυμάσῃ δυὸ λεπτὰ μὲ τὴν ἡσυχία της τὴν κούκλα καὶ τὰ φορέματά της. Βγαίνοντας ἡ μὲς Ἀμέλια τὴν διέταξε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ δουλειά της, μὰ ἡ μικρὴ ὑπηρετρία ἔκανε πὼς σηκώνει ἕνα πεσμένο φόρεμα, πὼς βάζει μιὰ κορδέλλα στὸ μπαούλο καὶ ἔτσι βρισκόταν ἀκόμη μὲς στὴ σάλλα ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς μὲς Μιντοῖν στὸ διάδρομο. Τρομοκρατημένη μήπως τυχὸν ἡ κυρία της τὴν πιᾶσῃ ἐπ' αὐτοφῶρ, τρύπωσε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι πού ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα βελουδένιο τραπεζομάνηλο πού ἐπεφτε ὡς τὸ πάτωμα.

Ἡ μὲς Μιντοῖν μπήκε μέσα ἀκούουμένη ἀπὸ ἕνα κύριο κοντὸ καὶ μικροκαμωμένο, μὲ γυαλιὰ καὶ μύτη σουβλερὴ, πού φαίνονταν σὰν κάπως ταραγμένος. Μὰ καὶ ἡ μὲς Μιντοῖν ἡ

ἴδια ἦταν νευρικὴ καὶ κοίταζε τὸν ἐπισκέπτη της μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Καθίστε σὰς παρακαλῶ, κύριε Μπάρρως, εἶπε δείχνοντας μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ κ. Μπάρρως ὅμως δὲν ὑπάκουσε ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴν πρόσκληση. Γιὰ τὴν ὥρα φαίνονταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ θέαμα πού παρουσίαζε ἡ Τελευταία Κούκλα καὶ τὰ προικιά της πού ἦταν σκορπισμένα γύρω της.

Στερέωσε τὰ γυαλιὰ του στὰ μάτια του καὶ τὰ κοίταξε ὅλα ἕνα-ἕνα κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ φανερὴ ἀποδοκιμασία.

— Ὅταν κανεὶς σκεφθῇ τί κοστίζουν ὅλα αὐτὰ! εἶπε. Τὰ θαυμάσια αὐτὰ ὑφάσματα, οἱ παριζάνικες αὐτὲς τουαλέτες! — ἀπὸ τὸ παράθυρο τὰ πετοῦσε τὰ λεπτὰ του ὁ καυμένος ὁ νέος!

Ἡ μὲς Μιντοῖν τὸ θεώρησε σὰν προσβολὴ τὸ νὰ κακολογοῦν ἔτσι τὸν καλύτερο πελάτη της. Δὲν ἔδινε τὴν ἄδεια σὲ κανένα νὰ τὸν ἐπικρίνῃ, οὔτε καὶ σὲ τὸν ἴδιο τὸ δικηγόρο του.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, εἶπε ξερά.

— Τέτοια δῶρα σ' ἕνα παιδί ἔνδεκα ἐτῶν! συνέχισε ὁ κ. Μπάρρως. Αὐτὸ εἶναι σωστὸς ἐξωφρενισμός.

Τὸ ὄφρος τῆς μὲς Μιντοῖν ἔγινε πιὸ παγερὸ ἀκόμη.

— Ὁ λοχαγὸς Κρήβ ἔχει κολοσσιαία περιουσία, εἶπε. Ὡς καὶ ἀδελφὴν τὴν ἀδελφὴν ἀκόμη.

Ὁ κ. Μπάρρως στράφηκε ἀπὸ τομα πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἀδελφάντρωχαι; ἔκανε. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τ' ἀδελφάντρωχαι αὐτά.

Ἡ μὲς Μιντοῖν τινάχτηκε ὀρθή.

— Πῶς; ρώτησε. Τί σημαίνει αὐτό;

— Ἡ τουλάχιστον θὰ ἦταν καλύτερα ἂν δὲν εἶχαν ποτὲ ὑπάρξει, συμπλήρωσε ὁ δικηγόρος. Κάτι τέτοια ἀδελφάντρωχαι φέρνουν δυστυχῶς πολὺ συχνότερα τὴν καταστροφὴ παρὰ τὸν πλοῦτο. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δὲν ξέρεῖ ἀπὸ δουλειές, θὰ ἔκανε καλύτερα νὰ φυλάγεται καὶ ἀπὸ ἀδελφάντρωχαι καὶ ἀπὸ χρυσωρυχεῖα ἔσο κι' ἂν θέλουν νὰ τὸν παρασύρουν οἱ φίλοι του. Ὁ μακαρίτης λοχαγὸς Κρήβ...

Ἡ μὲς Μιντοῖν ἔβαλε μιὰ φωνή: — Ὁ μακαρίτης λοχαγὸς; ἀρθρώσε μὲ κόπο. Ὁ μακαρίτης; Δὲν ἤρθατε βέβαια γιὰ νὰ μοῦ πῆτε; — Ὁ λοχαγὸς Κρήβ πέθανε, κυρία μου, εἶπε ὁ δικηγόρος ἐπίσημα, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἤρθα γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀναγγεῖλω. Ἐπέθανε ἀπὸ τροπικὸ πυρετὸ καὶ ἀπὸ στενοχώρια γιὰ τὸν δὲν ἐπῆγαιναν καλὰ οἱ δουλειές του. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΑΜΩΡΗ

ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Στὸ τέλος βρέθηκε μπρὸς σὲ μιὰ πορτίτσα πού τὴν ἀνοίξε μὲ τὸ μικρὸ κλειδάκι. Ἐκεῖ μέσα εἶδε ξαπλωμένο πάνω σὲ χρυσὸ κρεβάτι, ἕνα νέο πολὺ ὁμορφο, πού φαίνονταν σὰν πεθαμένος καὶ στὸ στήθος του ἀπάνω ἦταν ἕνα χαρτί καὶ σ' αὐτὸ ἐδιέταξε:

«Ἐγὼ εἶμαι ἕνα βασιλόπουλο καὶ ἄμα γεννήθηκα μὲ μοίραναν οἱ Μοῖρες μου, πὼς σὰν φτάσω εἰκοσιπέντε χρόνων, θ' ἀποκοιμηθῶ καὶ τότε δ-ποια βρεθῇ καὶ μὲ φυλάξῃ ἀγρυπνη, σαράντα ἡμέρες, σαράντα νύχτες, σαράντα ὥρες καὶ σαράντα μετ' αὐτῶν, θὰ πά-ρω ἀναπνοή, θ' ἀναστηθῶ, θὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου καὶ θὰ γίνω βασιλιάς».

Σὰν τὰ διάβασε ἡ κόρη ἀποφάσισε νὰ τὸν φυλάξῃ στὸ διάστημα πού ἔλεγε τὸ χαρτί, ὡς πού νὰ ξυπνήσῃ.

Μεσημέρι, βράδυ, ἔδλεπε νὰ στρώνεται ἕνα τραπέζι μὲ λογῆς φαγιὰ, μὰ ποιὸς τὰ μαγείρευε καὶ ποιὸς τὸ ἔστρωνε δὲν εἶδε ποτέ.

Εἶχαν περάσει οἱ σαράντα ἡμέρες, σαράντα νύχτες καὶ σαράντα ὥρες καὶ δὲν βασιλεύανε ἀπὸ τὴν νύστα.

Ὅπως λογάριζε πὼς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ μὴν ἀποκοιμηθῇ, ἄκουσε νὰ διαλαλοῦν στὸ δρόμο σκλάβες.

Διάλεξε μιὰ καλοδεμένη σκλάβη πού τὴν πλήρωσε μ' ἕνα φτυάρι φλουριά.

Ἀμα τὴν πῆρε, τὴν ἔβαλε στὴν κάμαρα πού ἦταν τὸ κοιμισμένο Βασιλόπουλο, τῆς ἱστόρησε τὸ πὼς βρέθηκε ἐκεῖ καὶ τί ἔκανε, πὼς ἦταν ἀποκαμωμένη πιὰ ἀπὸ τὴν νύστα καὶ πὼς θὰ ἔγερνε νὰ κοιμηθῇ λίγο στὰ γόνατά της, καὶ ἄμα θὰ ἔδλεπε ἡ σκλάβη τὸ βασιλόπουλο νὰ παίρνῃ ἀνάσα νὰ τὴν ξυπνοῦσε.

— Κοιμήσου, κυρά μου, κι' ἔννοια σου, ἐγὼ θὰ σὲ ξυπνήσω μὲ τὸ πρῶτο τὴ στιγμή πού πρέπει.

Ἐγείρε ἡ κόρη στὰ γόνατα τῆς σκλάβης καὶ ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα. Ἐτοὶ καθὼς κοιμότανε, πέρασαν καὶ οἱ σαράντα μετ' αὐτῶν.

Ἀμέσως τότε ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἀνάσα τὸ βασιλόπουλο καὶ ἀνακάθη-

σε ἀπὸ ξαπλωμένο πού ἦταν. Πετὰ-χτηκε ἡ σκλάβη, ζύγωσε στὸ κρεβάτι του καὶ τοῦ εἶπε γλυκομίλητα:

— Ἐγὼ ἀγρύπνησα κοντὰ σου σαράντα μέρες, σαράντα νύχτες, σαράντα ὥρες καὶ σαράντα μετ' αὐτῶν.

— Ἀφοῦ ἐσύ μὲ φύλαξες, θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου, καὶ δείχνοντάς της τὴ Χρυσή, τὴ ρώτησε ποῖα ἦταν.

— Αὐτὴ εἶναι μιὰ σκλάβη πού τὴν εἶχα νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιά ὅσο καιρὸ θ' ἀγρυπνοῦσα γιὰ σένα.

Σὲ λίγο, πῆρε ὁ ἀναστημένος τὴ σκλάβη γυναῖκα του, γίνηκε βασιλιάς καὶ ἡ ἄμωρη, γιὰ νὰ δειλιάσῃ νὰ μι-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Μπέμπη, στάσου ἔτσι νὰ σὲ φωτογραφίσω... Μὴν κουνιθῇς διόλου!

Ἐκεῖ πού ὕφαινε, ἡ πού διακεν-τοῦσε πήγαινε ὁ βασιλιάς καὶ πάν-τοτε ἔβρισκε ἕνα γλυκὸ λόγο νὰ τῆς πῇ, γιὰ τὴν ἔδλεπε πὼς ἦταν λυπη-μένη καὶ στενοχωρημένη.

Μὲ καιρὸ ἐτοιμάστηκε νὰ πάῃ τα-ξιδί! Ρώτησε τότε τὴ σκλάβη πού τὴν εἶχε πάρει γυναῖκα του καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ του, τί ἤθελαν νὰ τοὺς φέρῃ ἀπὸ τὰ ξένα.

Ἡ γυναῖκα του, τοῦ ζήτησε μιὰ σκούφια μαργαριταρένια, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι του, διάφορα πράγ-ματα, μόνο ἡ ἄμωρη δὲν τοῦ ζήτησε τίποτα, γι' αὐτὸ ἐπῆγε μόνος του σ' ἐκεῖνη καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅλοι μοῦ παράγγει-λαν κάτι νὰ τοὺς φέρω ἀ-πὸ τὸ ταξίδι, σὺ δὲν θέ-λεις τίποτα;

— Τί νὰ θέλω; αὐτὸ πού ἐγὼ χρειάζομαι δὲν εἶναι εὐκολο νὰ βρεθῇ.

— Πέστο μου ἐσύ, καὶ ἐγὼ ὅσο δύσκολο καὶ ἂν εἶναι θὰ σοῦ τὸ φέρω.

— Θέλω, «τὸ μαχαίρι τῆς σφαγῆς», «τὸ σκονι τῆς κρεμασιᾶς» καὶ «τὴν πέτρα τῆς ὑπομονῆς» κι' ἂν τυχὸν καὶ τὰ ξεχάσῃς νὰ γίνῃ ἡ θάλασσα ρου-μάνι, καὶ τὸ καράβι πού θὰ εἰσαι μέσα γιὰ νὰ γυ-ρίσῃς, θὰ σφηνωθῇ ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ τα-ξιδέψῃ.

Ἐκίνησε ὁ βασιλιάς γιὰ τὸ ταξίδι καὶ ἄμα τε-λείωσε τὶς δουλειές του στὴν ξενιτειά, ἀγόρασε καὶ τὰ πράγματα πού τοῦ εἶ-χαν πῇ οἱ ἀνθρώποι του καὶ ἐμπήκε στὸ καράβι νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν τόπο του.

Μόλις τὸ πλοῖο ἔκανε πέντε μίλλια δρόμο, ἡ θά-λασσα γίνηκε ρουμάνι καὶ κόλλησε τὸ καράβι ἐκεῖ.

οὔτε μπρὸς οὔτε πίσω.

Ἀναστατώθηκαν οἱ ἀνθρώποι του, γιὰ τὸ ἀναπάντεχο περιστατικὸ καὶ δὲν ἤξεραν πὼς νὰ τὸ ἐξηγήσουν καὶ τί νὰ κάνουν.

Ὁ βασιλιάς ὅμως θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς σκλάβης του, πού τὰ εἶχε ξεχάσει μὲ τὶς πολλὰς του σκοτούρες καὶ διέταξε τὸν καπετάνιο νὰ γυρί-σουν πίσω.

Μὲ τὴ διαταγὴ του, ξανάγινε τὸ ρουμάνι θάλασσα καὶ τὸ πλοῖο κίνη-σε καὶ ἔφτασε στὴν πολιτεία.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Στέλνω με τὰ γρήγορα πουλιά
Μιά γραφή ανοιξιάτικη, γιαγιά.
Τὴ γραφή τὴ στολίσα ἔτσι ἀπλά,
Μὲ τοῦ κήπου λούλουδα πολλά,
Μᾶνθια πού γεμίζει ἡ ἀμυγδαλιά.

Τᾶνθια πού γεμίζει ἡ ἀμυγδαλιά
Μοιάζαν τὰ δικά σου τὰ μαλλιά
Κι' ἔλαμψε ἀπὸ καλωσύνη ἡ γῆ.
Φύσηξε νοτιά ξεσπῆ κι' ὕψη
Κι' ἄνθισε ἡ μηλιά μας στὴν αὐλή.

Ἀνθισε ἡ μηλιά μας στὴν αὐλή
Κι' ἡ καρδιά μου γίνηκε πουλί
Καρδερίνα μᾶσσοστη λαλιά.—
Συντροφιά μὲ τᾶλλα τὰ πουλιά
Θᾶρθω νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό,

Θᾶρθω νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό :
Μυστικό ἀνοιξιάτικο, γλυκό.—
Πέταξε ἡ καρδιά με τὰ πουλιά
Κι' ἔφυγε μαζί τους στὰ νησιά,
Στὸν ἄγνὸ Μαρτιάτικο οὐρανό.

Στὸν ἄγνὸ Μαρτιάτικο οὐρανὸ
Θᾶγναντέψω τόπο μακρινό
Νάχω τὴ δικιά σου τὴν εὐχή.—
Θένα βρῶ τὴν χώρα τὴν καλή,
Ὅπου ἀνθοῦν τὰ δέντρα δλοχρονίς.
Μελέαργος [Α]

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Βρισκόμαστε καθισμένοι χάμω στὴ
γῆ, κάτω ἀπὸ τὴ σιὰ μιάς ὠραίης βα-
λανιδιάς. Εἰμαστε ψηλά σχεδὸν στὴ μέ-
ση ἑνὸς βουνοῦ πού χωρίζε τὴ θάλασ-
σα στὰ δύο.

Εἰμαστε κουρασμένοι γιατί εἴχαμε ἀ-
νεβεῖ στὴν ἄλλη πλαγιά, τὴν ἀπὸτομη,
τὴ γεμάτη βράχια, μὰ εἰμαστε εὐχαρι-
στημένοι γιατί τὸ θέαμα πού εἶδαμε
στὴν κορφή ἦταν ὑπέροχο.

Ὅλος ὁ κάμπος μπροστά μας πράσι-
νος μ' ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ πράσινο χρῶμα
πού συνοδεύει τὴ γέννηση τοῦ Διονύ-
σου. Μιά ὠραία μυρωδιά ἀπὸ θυμάρια
ἀνακατεμένη μὲ τὴ μυρωδιά τῆς θάλασ-
σας πού τὴν ἔφεραν ἀφθονη τὸ δροσερὸ
θαλασσινὸ ἀεράκι.

Στὸ βάθος τοῦ κάμπου μέσα σ' ἕνα
πέπλο δμίχλης πού δὲ μπόρεσαν ἀκόμα
νὰ τὸ σκίσουν οἱ κοπερὲς ἀκτίνες τοῦ
ἡλίου, φαίνονταν μερικὸι μαῦροι ὄγκοι
καὶ στὴ μέση τοῦ δροσεροῦ κάμπου
ξεχωρίζαν τὰ σπίτια τῆς πόλης.

Ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ μας
ἐβλέπαμε νὰ ξεκινοῦν καὶ νὰ κόβουν τὸν
κάμπο δυὸ δρόμοι παράλληλοι καὶ ἴ-
σοι. Ὁ ἕνας ἦταν στρωμένος μὲ σίδερα.
Μὰ ἐκεῖνο πού μᾶς ἔδωσε μιὰ ξεχωρὴ
χαρὰ ἦταν ἡ θάλασσα, ἡσυχία, γαλήνε-
μένη, ἔδινε κάποια μαγεία καὶ ἕνα χω-
ριστὸ τόνο σ' ὅλη τὴ σύνθεση τοῦ το-
πίου.

Ὁ κάμπος πράσινος, δροσάτος τὸ
βουνὸ ξερό, ἀπὸτομὸς ὁ οὐρανὸς γαλά-
ξιος, λαμπρὸς κι' ἡ θάλασσα γαλανή,
ἡσυχία, πού μόνο τὴν ἔσχιζε ἕνα μικρὸ
ἱστιόφορο.

Τὶ θάυμα συνθέσεως καὶ πόση γλυ-
κειὰ ἀνάπαυση δίνει στὸ μάτι καὶ τοῦ
κουρασμένου ἀκόμη!

Μὰ ἡ νέα ἀποκάλυψη πού μᾶς περι-
μενε στὴν ἄλλη πλαγιά μᾶς ἄφησε ἄ-
φωνους, μαγεμένους!

Μιά μικρὴ μυγδαλιά πού φοβισμένη
ἀπὸ τοὺς ἄγριους βοριάδες πού δέ-
ρουν τὴ πλαγιά αὐτὴ μόλις τώρα ἄ-
φησε νὰ φανῇ ἡ γλυκειὰ ὁμορφιά της.
Πῶς νὰ μὴ μείνουμε εὐχαριστημένοι
ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ πού τὸ προσοίμιό της
μᾶς ἔδωσε τόσες χάρες καὶ συγκινήσεις;
Ναυτάκι [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Χειμωνιάτικο δάσος

Σκίτσο τοῦ Λιστ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὶς ὥρες πού κάθεται μόνη χωρίς
νὰ κάνει τίποτα, χωρίς νὰ δουλεύει τί-
ποτα ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τὸ μυαλό σου, ἐρ-
χονται οἱ ἀναμνήσεις καὶ σὲ ταράζουν
καὶ σὲ κάνουν νὰ θυμᾶσαι θλιβερὲς ἢ
χαρούμενες στιγμὲς πού πέρασες. Καὶ
ἐρχονται πολλές μαζί, δὲν ξέρεις ἀπὸ
πού ν' ἀρχίσῃς, καὶ ἔπειτα χάνονται σὰν
σμιᾶς στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὅταν δύη.
Καὶ μερικὲς εἶναι χαρούμενες καὶ μερι-
κὲς εἶναι λυπημένες, ἄλλες σὲ κάνουν
νὰ χαμογελάς καὶ ἄλλες νὰ δακρύζῃς.
Σοῦ φέρνουν στὸν νοῦ παλιὲς σκηνὲς
καὶ σφίγγεται ἡ καρδιά κι' ἀπὸ τὴν χα-
ρὰ κι' ἀπὸ τὴν λύπη. Σφίγγεται γιατί
οἱ χαρούμενες στιγμὲς εἶναι γρήγορες

κι' ὠραίες καὶ δὲν ξαναγυρίζουν, καὶ
σφίγγεται γιατί ἕαν μιὰ λύπη σὲ ταρά-
ξῃ γὺς βαθειά, πολὺ βαθειά δὲν τὴν
ξεχνᾷς.

Καὶ ὅταν ὁ θάνατος περάσῃ δίπλα
σου καὶ πάρει κάποιον πού ἀγαπᾷς, ποτὲ
δὲν θὰ ξεχάσῃς τὸ ἄγριο πέταγμα του.
Σ' ἕνα παλιὸ γινώστο σου τραγούδι ἡ
μπροστά σ' ἕνα ἡλιοβασιλεμα οἱ ἀνα-
μνήσεις ἐρχονται πάλι.

Κι' εἶναι στιγμὲς πού τίς θέλεις πού
τίς χρειάζεσαι, πού θέλς νὰ εἶσαι μόνη,
μόνον μ' αὐτὲς γιὰ νὰ θυμῇθῃς—νὰ
κλεισῇς τὰ μάτια καὶ νὰ νομίσῃς ὅτι
ἦταν τότε.—Μὰ εἶναι ἄλλες φορὲς πού
ἐρχονται χωρίς νὰ τίς θέλῃς καὶ λὲς νὰ
φύγουν, καὶ παρακαλεῖς, μὰ δὲν φεύγουν,
καὶ ἱκετεύεις μὰ... πάλι δὲν φεύγουν
καὶ τότε πιά λὲς : Θεέ μου λύτρωσέ με
ἀπ' αὐτές!
Ρὰν [Β]

ΤΕΝΕΚΕΔΕΣ

Ἔτσι γιὰ νὰ κάμῃ γούστο ὁ σκουπι-
διάρης, καθὼς πέταξε τὸν ἄδαιο τενεκέ
ἀπάνω ἀπ' τὸ κάρο, κτύπησε κατακέ-
φαλα τὴ Λουλού, τ' ὁμορφο σκυλάκι
τῆς κυρίας Ἀννας. Τὸ κακομοῖρο ἀπ'
τὸν πόνο ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ τόσο δυ-
νατά, πού σήκωσε τὴ γειτονιά στὸ πόδι.
Ἐξαλλή πετάχθηκε ἡ κυρία Ἀννα
στὴν πόρτα της.

— Ποιὸς τὸ κτύπησε; ῥώτησε ἄγρι-
μένη τὸν σκουπιδιάρη.

— Ἐνας παλιοτενεκές, ἀπάντησε αὐ-
τός.

— Ποῦναι τος, ἔφυγε;

— Τί τὸν θές, κυρά μου; Αὐτὸς εἴ-
ναι ἕνας τενεκές ξεγάνωτος.

— Νὰ τὸν πάω μέσα... νὰ τοῦ κάμω
μήνυση!

— Μμμ!... Μὰ μπορεῖ νὰ βρῇς καὶ
τὸν μελὰ σου, γιατί βλέπεις τὸ σκυλί
βγῆκε στὸ δρόμὸ δίχως φρένο!...
Κι' ἐγὼ κατάλαβες δὲν μπορῶ νὰ πάω
ψεύτικο δρόμο!... Συλλογίσου, εἰμαι καὶ
δημοτικὸς ὑπάλλ...!

Δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέν-
τα του. Τὸ κάρο ξεκίνησε ἀπὸτομα,
γιατί τ' ἄλλοι ἀγνάντεψε κάποιον μα-
ρουλόφυλλο, κι' ὁ δημοτικὸς ὑπάλληλος
πού πατοῦσε στὴ ρόδα, μ π ρ ἄ φ, ἀπ'
τὸ κάρο ἀπάνω βρέθηκε φαρδὺς πλα-
τὺς ξαπλωμένος χάμω στὸ δρόμο.

— Ὠχού! ὁ ἀγκώνας μου! ἄρχισε νὰ
οὐρλιάζῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.
Σκοτάδινη, σκοτωθῆκα... ἀνάθεμά σε
τενεκέ!...

Ἡ κυρία Ἀννα, πού στὸ μεταξὺ εἴ-
χε πάρει στὴν ἀγκαλιά της τὴ Λουλού,
πῆρε γρήγορα-γρήγορα μὲ τ' ἄλλο χέρι
τὸν ἄδαιο τενεκέ καὶ τὸν πῆγε μέσα. Κα-
τάλαβε μὲ τί... τενεκέδες εἶχε νὰ κάμῃ.
Ἀττέ Ἰεῖμ [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ξέρεις, μαμά, μπορῶ νὰ μετράω
μὲ τὰ δάχτυλά μου ὡς τὰ δέκα.

— Ἐγὼ ξέρω ἕνα κοριτσάκι σὰν καὶ
σένα πού μετράει ὡς τὰ τριάντα.

— Μπα, καὶ πῶς τὰ βρῆκε τόσα δά-
χτυλα. Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8 Ἀπριλίου 1940

ΣΤΟ προηγούμενο φυλλάδιο — εὐτυχῶς
δχι σ' ὅλα τὰντίτυπα ἡ τελευταία εἰκονί-
σα ἀπὸ τὰ «Νέα καὶ Περιέργη» τοῦ Ἀ-
νανία, μπῆκε ἀνάποδα. Ὅσοι ἐλάδατε ἀν-
τίτυπο μ' αὐτὸ τὸ... τυπογραφικὸ λάθος,
καὶ δὲν καταλάβατε τίποτα ἀπὸ τὴν εἰκο-
νίσσα, γυρίστε τὴ νὰ τὴν ἰδῆτε.

Πάλι θέριψε ἡ Ἀλληλογραφία μου. Πόσα
γράμματα ἐλάδα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα! Ἐ-
χω κι' ἀπὸ τὴν προηγούμενη, ὥστε... νὰ
ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ καταφέρω.

Στὴν πόλη σας, Τσάρε, εἶναι ἀπάνω ἀπὸ
250 Διαπλάσους! ἄλλα ὅταν γνωρί-
σῃς δασκοντῶ, φτάνουν γιὰ νὰ ἰδρῇθῃ ὁ
Σύλλογος πού ἐπιθυμεῖς. Τὸ διάβασμα βέ-
βαια τὴ νύχτα, μέσα στὴν ἀπόλυτὴ ἡσυ-
χία τοῦ σπιτιοῦ, εἶναι πῶς ἀπολαυστικὸ καὶ
πῶς καρποφόρο. Ἀλλὰ ἔχεις δυὸ κακὰ : ἄ-
φαιρετ' ὥρες ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ κουράζῃς
τὰ μάτια μὲ τὸ τεχνητὸ φῶς. Γι' αὐτὸ πρέ-
πει νὰ γίνεται ἐν μέτρῳ.

Χαίρω, Φρίντων, πού εἶσαι τώρα καλά.
Ἄν καὶ ἀπουσίασες ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁλό-
κληρο σχεδὸν τὸ Ἀ' Ἐξάμηνο, ἀρκετὰ κα-
λοὶ οἱ βαθμοὶ σου, κι' ἀφοῦ μελετᾷς τώρα
πολύ, γιὰ νὰ νᾶν πληρώσῃς τίς ἐλλείψεις σου,
τὸ Β' Ἐξάμηνο θὰ ἔχῃς βέβαια καλύτε-
ρους σὲ Μαθηματικά καὶ τὰ Νέα Ἑλλη-
νικά. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ πῶς ἡ Συλλογὴ
σου, σὰν πρώτη, δὲν εἶναι ἀπὸ τίς καλὲς
ἀλλὰ ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἀκροστιχίδα, σοῦ
δημοσιεύθηκε ἄλλη μιὰ Ἀσκήση, καὶ θὰ
σοῦ δημοσιευθοῦν μερικὲς ἀκόμη ὡς τὸ τέ-
λος τοῦ χρόνου.

Τεῖφυλλε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό σου δίνω,
κι' ὅχι Φιοῦρι ἢ Ἐσσεξ. Ἀφοῦ δὲν εἶσαι
ἐξονομῆς, ἀλλὰ ἐπρότεινες ἔξινικά ἐπειδὴ
«τὰ ὠραία ἑλληνικά» τὰ ἔχουν παρμένα,
νὰ ἕνα ὠραῖο ἑλληνικὸ πού δὲν τὸ ἔχει
τώρα κανεὶς. Ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀρέσῃ. Ναι,
ἦταν καιρὸς νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κί-
νηση, ἀφοῦ μὲ διαβάξῃς ἀπὸ μικρὴ καὶ τώ-
ρα εἶσαι δεκατριῶν χρονῶν. Γράψε μου.

Ὁ Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας βρίζει
πῶς ὁ ἐφετερινὸς μου τόμος εἶναι πολὺ ἀ-
νώτερος ἀπὸ τὸν περσινόν. Διότι : «τὰ μυ-
θιστορήματα εἶναι ὠραία καὶ τὰ δυὸ, οἱ
Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολὲς σὲ κάθε φύλλο ὡ-
ραιότερες, οἱ ἱστορίαι τοῦ Ἀνανία περι-
φημεῖς (πού τὰ σκέπτεται ὅλ' αὐτὰ ;)» τ'
Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δημο-
σιεύονται σχετικῶς γρήγορα, ἢ Ἀλληλο-
γραφία ἐνήμερη καὶ γι' αὐτὸ πολὺ ἐνδια-
φέρουσα, καὶ τὸ φυλλάδιο μᾶς ἔρχεται τα-
κτικώτατα κάθε Κυριακῇ, ἐνὸς πέρου Τε-
τάρτῃ ἢ Πέμπτῃ. Μόνο τὰ «ἐπὶ γῆς Δια-
πλάσους» ὁ Πρόμαχος τὰ βρίζει καὶ πο-
λὺ λίγα : «δυστυχῶς ὥμως, λέει, πολλοὶ
κρίνουν τὴν ἀξία ἐνὸς περιοδικοῦ ἀπὸ τὸν
ἀριθμὸ τῶν σελίδων του καὶ ὅχι ἀπὸ τὸ
τί γράφουν αὐτὲς οἱ σελίδες...» Γιὰ τὸ
Πένταθλο, τίς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες ἔ-
λαβα ἀρκετὲς ἀπαντήσεις καὶ, ὡς τὸ τέλος
τῆς νέας προπομπῆς, ἐλπίζω νὰ λάβω καὶ
πολλὰς ἄλλες, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ
τὸ μεταιώσω.

Εἶσαι «καλὸ παιδί», Αἰγαίοπελαγίτη,
«δὲν μπορῶ νὰ πῶ»... Ἀπὸ τὸ «καλὸς» βέ-
βαια παράγεται κι' ἡ «καλωσύνη» ἀλλὰ
ἐπειδὴ ἡ ρίζα καὶ ἔχει τὸ α βραχύ, ἡ κα-
τάληξη ὡσὺν γράφεται μὲ ω, καὶ ὅχι μὲ
ο ὅπως σ' ἄλλα πού προηγεῖται φωνήεν
μακρόν, π. χ. δικαιοσύνη. Ὡστόσο στὴ
δημοτικῇ, πού δὲν ὑπάρχουν μακρὰ καὶ βρα-
χέα, ὅλα τὰ εἰς οσὺν, καθὼς καὶ εἰς
ὅτερας, ὅτατος, ὅτερος ὅτατα—στενόντε-
ρος, βεβαίῳτατος κτλ.—γράφονται ἀδια-
κρίτως μὲ δμικρον. Στὸ τέλος τῆς Ἀλλη-
λογραφίας μου, πού βλέπεις νὰ παρατᾶ-
σονται μερικὰ ψευδώνυμα χωρὶς καμμιὰ
ἀπάντησιν, εἶναι ἐκείνων πού μοῦ στέλνουν
ἀπλῶς χαίρετάματα μὲ κάποιον ἄλλον, ἢ
μοῦ γράφουν δυὸ λόγια καὶ νὰ τοὺς ἀλλὰ
τὴ διευθύνσῃ, ἢ μοῦ στέλνουν ἀπάντησιν σὲ
κανένα διαγωνισμό κτλ. Δὲν πρόκειται λοι-
πόν, ὅπως ἐνόμισες, γιὰ «γράμματα πού
τάφηνω χωρὶς ἀπάντησιν». Κι' αὐτὸ βέβαια
τὸ κάνω καμμιὰ φορὰ, ὅταν δὲν ἔχω τό-
πο, ἀλλὰ τὰ νᾶν φάρω σ' ἕναν ἰδιαιτέρου πα-
ράγραφο.

Μάρκο Μπότσαρη, πολὺ μ' εὐχαρίστη-
σαν οἱ βαθμοὶ σου τοῦ Ἀ' Ἐξαμήνου. Γιὰ
τίς λύσεις σου, δὲν πειράζει πού τώρα στὴν
ἀρχὴ εἶναι λίγες : σιγά-σιγά θὰ μάθῃς καὶ
θὰ στέλνῃς περισσότερες. Γιὰ τὴν προπα-
γάνδα πού δὲν παύεις νὰ μοῦ κάνῃς σὲ
ὑπερσυχαιστώ. Πέρασα τὸν Γ. Δ. στὸ ξε-
σπάθισμα σου καὶ περιμένω καὶ τοὺς ἄλ-
λους. Τὰ σκίτσα, δυστυχῶς, ἀκατάλληλα
στεῖλας μου κανένα καλύτερο, κι' ὅχι μὲ
μολύβι, ἀλλὰ μὲ σινική ἢ κοινὴ ἔστω μαύ-
ρη μελάνη.

Κι' οἱ δικοὶ σου βαθμοί, Αἰὲν Ἀρι-
στεύειν, πολὺ καλοὶ, εὐγες. Μὰ φυσικά,
«αἰὲν ἀριστεύειν»... Στὸν Διαγων. Τυπο-
γραφικῶν Λαθῶν δὲν θυμοῦμαι τώρα γιατί
πῆρες Β' Ἐπαῖνο—ἀντὶ Ἀ' ἀφοῦ δὲν κλη-
ρώθηκες γιὰ βραβεῖο—καὶ δὲν εὐκαιρῶ νὰ
ἐξανουτιάξῃς τίς ἀπαντήσεις : ἀλλὰ ὅτι
ἔγινε ἔγινε καὶ εἶναι ἀργὰ γιὰ κάθε ἐπα-
νόρθωσιν. Ἡ προπομπὴ τοῦ Πεντάθλου πα-
ρατάθηκε. Εἶδα τί ὠραῖα πέρασες σ' αὐτὴ
τὴν ἐκδρομῇ.

Χαίρω, Ἀπολλώνιε, πού τὸ πόδι σου
εἶναι τώρα ἐντελὸς καλὰ, καὶ σὲ συγχαί-
ρω γιὰ τὰ ἀριστα πού πῆρες σ' ὅλα τὰ
μαθήματα, ἐκτός τῆς Ὁδικῆς καὶ τῆς Γυ-
μναστικῆς, πού γι' αὐτὰ καὶ τὸ λῆαν κα-
λὲς εἶναι ἀρκετὸ. Ναι, ὁ μπαμπὰς ἐπλή-
ρωσε τὴ συνδρομὴ σου καὶ μόνο 10 δραχ-
μὲς θὰ στείλῃς γιὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ψευ-
δωνύμου σου. Τὸ κομμάτι σου δὲν τὸ διά-
δασα ἰκόμα, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ εἶναι καλὸ,
ἀφοῦ σοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἡ λύπη γιὰ τὴν
ἀναχώρησιν τῆς καλῆς σου δασκάλας.

Μωραῖτοπούλα, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες,
σοῦ ἐνέκριναν, καὶ χαίρω πού ἀποφάσεις
νὰ μοῦ γράψῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ
καὶ σ' αὐτὸ θὰ ἴδῃς τί εἶναι τὰ τετράδια
τῶν Μικρῶν Μουσικῶν καὶ πῶς στέλνουν-
ται οἱ Μικρὲς Ἀγγελίαι. Ὁ κ. Φαῖδων κι'
ἡ κυρὰ-Μάρθα σ' εὐχαριστοῦν. Ὁ, καὶ πο-
λὺ μεγαλύτερα παιδιὰ ἀπὸ σένα διαβάζουν
μ' εὐχαρίστησιν τὰ διηγήματά της.

Εὐχαριστῶ, Ἐσμεράλδα, γιὰ τὰ καλὰ
λόγια. Ἀλήθεια, ὅταν πᾶρῃ κανέναν κα-
λὸς βαθμὸν σὲ τὸ Ἀ' Ἐξάμηνο—ὅπως
ἐσὺ—ἐργάζεται μὲ περισσότερη ὁρεξὴ τὸ
Β'. Μοῦ φαίνεται πῶς περισσότερη ἀνάγκη
ἔχει νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ ὅποιος σὲ τὸ Ἀ' Ἐ-
ξάμηνο δὲν πῆγε τόσο καλὰ... Χαίρω
πολὺ ἡ «Τραλλοπαρέα» σας ἐνώθηκα μὲ τὴν
«Ἰσρά Ἐξέταση». Ἐν τῇ ἐνώσει, βέβαια,
ἢ ἰσχύς.

Εἶδα, Ρεζεντά, τί ὠραῖα πού πέρασες
τὴν Καθαρὴν Δευτέραν καὶ πόσο διασκεδά-
σες μὲ τοὺς κουλουματζίδους πού γύριζαν
τραγουδιῶνας ἀπὸ τὴν Ἀγία Βαρβάρα,

«δὲν μπορῶ νὰ πῶ»... Ἀπὸ τὸ «καλὸς» βέ-
βαια παράγεται κι' ἡ «καλωσύνη» ἀλλὰ
ἐπειδὴ ἡ ρίζα καὶ ἔχει τὸ α βραχύ, ἡ κα-
τάληξη ὡσὺν γράφεται μὲ ω, καὶ ὅχι μὲ
ο ὅπως σ' ἄλλα πού προηγεῖται φωνήεν
μακρόν, π. χ. δικαιοσύνη. Ὡστόσο στὴ
δημοτικῇ, πού δὲν ὑπάρχουν μακρὰ καὶ βρα-
χέα, ὅλα τὰ εἰς οσὺν, καθὼς καὶ εἰς
ὅτερας, ὅτατος, ὅτερος ὅτατα—στενόντε-
ρος, βεβαίῳτατος κτλ.—γράφονται ἀδια-
κρίτως μὲ δμικρον. Στὸ τέλος τῆς Ἀλλη-
λογραφίας μου, πού βλέπεις νὰ παρατᾶ-
σονται μερικὰ ψευδώνυμα χωρὶς καμμιὰ
ἀπάντησιν, εἶναι ἐκείνων πού μοῦ στέλνουν
ἀπλῶς χαίρετάματα μὲ κάποιον ἄλλον, ἢ
μοῦ γράφουν δυὸ λόγια καὶ νὰ τοὺς ἀλλὰ
τὴ διευθύνσῃ, ἢ μοῦ στέλνουν ἀπάντησιν σὲ
κανένα διαγωνισμό κτλ. Δὲν πρόκειται λοι-
πόν, ὅπως ἐνόμισες, γιὰ «γράμματα πού
τάφηνω χωρὶς ἀπάντησιν». Κι' αὐτὸ βέβαια
τὸ κάνω καμμιὰ φορὰ, ὅταν δὲν ἔχω τό-
πο, ἀλλὰ τὰ νᾶν φάρω σ' ἕναν ἰδιαιτέρου πα-
ράγραφο.

Μάρκο Μπότσαρη, πολὺ μ' εὐχαρίστη-
σαν οἱ βαθμοὶ σου τοῦ Ἀ' Ἐξαμήνου. Γιὰ
τίς λύσεις σου, δὲν πειράζει πού τώρα στὴν
ἀρχὴ εἶναι λίγες : σιγά-σιγά θὰ μάθῃς καὶ
θὰ στέλνῃς περισσότερες. Γιὰ τὴν προπα-
γάνδα πού δὲν παύεις νὰ μοῦ κάνῃς σὲ
ὑπερσυχαιστώ. Πέρασα τὸν Γ. Δ. στὸ ξε-
σπάθισμα σου καὶ περιμένω καὶ τοὺς ἄλ-
λους. Τὰ σκίτσα, δυστυχῶς, ἀκατάλληλα
στεῖλας μου κανένα καλύτερο, κι' ὅχι μὲ
μολύβι, ἀλλὰ μὲ σινική ἢ κοινὴ ἔστω μαύ-
ρη μελάνη.

Κι' οἱ δικοὶ σου βαθμοί, Αἰὲν Ἀρι-
στεύειν, πολὺ καλοὶ, εὐγες. Μὰ φυσικά,
«αἰὲν ἀριστεύειν»... Στὸν Διαγων. Τυπο-
γραφικῶν Λαθῶν δὲν θυμοῦμαι τώρα γιατί
πῆρες Β' Ἐπαῖνο—ἀντὶ Ἀ' ἀφοῦ δὲν κλη-
ρώθηκες γιὰ βραβεῖο—καὶ δὲν εὐκαιρῶ νὰ
ἐξανουτιάξῃς τίς ἀπαντήσεις : ἀλλὰ ὅτι
ἔγινε ἔγινε καὶ εἶναι ἀργὰ γιὰ κάθε ἐπα-
νόρθωσιν. Ἡ προπομπὴ τοῦ Πεντάθλου πα-
ρατάθηκε. Εἶδα τί ὠραῖα πέρασες σ' αὐτὴ
τὴν ἐκδρομῇ.

Χαίρω, Ἀπολλώνιε, πού τὸ πόδι σου
εἶναι τώρα ἐντελὸς καλὰ, καὶ σὲ συγχαί-
ρω γιὰ τὰ ἀριστα πού πῆρες σ' ὅλα τὰ
μαθήματα, ἐκτός τῆς Ὁδικῆς καὶ τῆς Γυ-
μναστικῆς, πού γι' αὐτὰ καὶ τὸ λῆαν κα-
λὲς εἶναι ἀρκετὸ. Ναι, ὁ μπαμπὰς ἐπλή-
ρωσε τὴ συνδρομὴ σου καὶ μόνο 10 δραχ-
μὲς θὰ στείλῃς γιὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ψευ-
δωνύμου σου. Τὸ κομμάτι σου δὲν τὸ διά-
δασα ἰκόμα, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ εἶναι καλὸ,
ἀφοῦ σοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἡ λύπη γιὰ τὴν
ἀναχώρησιν τῆς καλῆς σου δασκάλας.

Μωραῖτοπούλα, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες,
σοῦ ἐνέκριναν, καὶ χαίρω πού ἀποφάσεις
νὰ μοῦ γράψῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ
καὶ σ' αὐτὸ θὰ ἴδῃς τί εἶναι τὰ τετράδια
τῶν Μικρῶν Μουσικῶν καὶ πῶς στέλνουν-
ται οἱ Μικρὲς Ἀγγελίαι. Ὁ κ. Φαῖδων κι'
ἡ κυρὰ-Μάρθα σ' εὐχαριστοῦν. Ὁ, καὶ πο-
λὺ μεγαλύτερα παιδιὰ ἀπὸ σένα διαβάζουν
μ' εὐχαρίστησιν τὰ διηγήματά της.

Εὐχαριστῶ, Ἐσμεράλδα, γιὰ τὰ καλὰ
λόγια. Ἀλήθεια, ὅταν πᾶρῃ κανέναν κα-

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Χαρανούλα, κ. (ΠΠ). Τρυποσάκκουλο, ά. (ΑΠ). Χελιδονάκι, κ. (ΕΙ). Ζουζούνι, κ. (;); Κερκυραϊκό Όνειρο, ά. (...). Σουλειπεινούς, ά. (ΝΟ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Δοξαομένη Υδρα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Σβούραν** (σύμφωνες, αλλά να μην άργήσες πάλι να μου γράφεις) **Στοιχειωμένο Γιοφύρι** (πώς να τους δώσω θάρρος έχω; έσύ να τις προτρέψεις) **Καρδερίναν** (δέν είμαι καθόλου θυμωμένη, αλλά τις Άσκή-εις τί να τις κάνω τώρα; δέν είδες πώς έληξε κι'ή δεύτερη προθεσμία;) **Καραϊονάκη** (έσπευτα 5 τετράδια) **Συριανόν** (δεκτές της «Κυριακής» δέν θάρ-γήςουν το «Πεντάθλου» του χρόνου είναι, βλέπεις, της διατίας 1940-41' **δ Ν. Χ. είναι!**) **Αίγαιοπελαγίτην** (κι' έχω λυπη-θηκα πού δέν πρόφτασες' αλλά τί να γί-νη; δέν μπορώ να κάμω εξαίρεση) **Νεφέλην** (δεκτές' ή φωτογραφία ώραία, θά τη μεγαλώσω λίγο) **Μωραϊτοπούλαν** (πε-ριμένω' το ψευδ. Αίγλη ανανεώθηκε στο δο φυλλάδιον) **Μάγκαν της Φιλοθέης** και **Νεράϊδαν του Δάσους** (έλαβα τις φωτο-γραφίες σας, και θά δημοσιευθούν μόλις λάβω κι' άλλες δυό-τρεις από βραδευμέ-νους) **Ακρίταν** (πολύ σωστές οι κρίσεις σου' σου έστειλα 1-35 του 1939) **Αλέ-ξην** (έλαβα' έξετέλεσα' καλώς να έλθης!) **Έλλην Ν. Αμούργη** (πολύ μ' ευχαρί-στησε το γράμμα σου' αλλά θά σέ παρα-καλέσω να μου στείλεις άλλο ψευδώνυμο, γιατί αυτό είναι πολύ ξενοικι' άκατανόη-το' έτσι σου κάνω και να μου ξαναγράψης) **Γαρδένιαν** (φωτογραφία Διαπλάσσοπούλου πού δέν έχω βραδευθεί; όχι' έδωσα τους χαιρετισμούς στη δ. Ταρσούλη' ή Άγγελία κάνει 13 βραχμέ, ώστε πρέπει να στείλεις άκόμη 6) **Ευσεβούλαν Ρουσοπούλου** (ευ-χαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα' έστειλα) **Τάσωνα** (τό διόρθωσα) **Θλιμμένην Με-λωδιαν** (περιμένω) **Ροζελάντιαν, Φίλις, Έβρεοτ, Αρχιζεζάνιον, Χιονισμένον Αίλιον** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 8 'Απριλίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 291ου Διαγωνισμού Λύσεων ΑΙ λύσεις των Άσκήσεων του φυλλαδίου τού-του δεκαί μέχρι της 13 'Ιουνίου.

234. Δελιγριφος
Πόλη μεγάλη, ξακουστή,
Στην αρχαιότητα και τώρα,
Και μιά γυναίκα άπ' τη Γραφή,
Της Βουλγαρίας κάνουν χώρα.
Δοξασμένο Άκρωτήρι

235. Στοιχειόγραφας
Σπάνια βρίσκεται κανείς
Μέ μ' άρετη τόση τελεία
Και μ' άφογη ψυχή, άγία...
Μά στ' άκρογιάλι θά τον βοής
Και σ' άφθονία πολύ μεγάλη.
Τό μεσιανό του γράμμ' άν βάλει.
Δοξασμένο Άκρωτήρι

236. Μεταγραμματισμός
Ήρωας δημηρικός,
Άντρεϊωμένος, θυλλικός,
Τελειώνει τραγικά
Τή ζωή του.
Κι' ένας από τους έπτά,
Σοφός γίνεται γνωστός,
Άν άλλάξ' ή κεφαλή του.
Δοξασμένο Άκρωτήρι

237. Αναγραμματισμός

Μικρός καρπός από δέντρο μεγάλο
Θά γίνη άνθρωπος, να κατοική
Σέ χώρα γείτονα, βαλκανική,
Σ' άλλη σειρά τά γράμματά του άν βάλω.
Δοξασμένο Άκρωτήρι

238. Πλέγμα Τριγώνων

α) * Είς τό α' τρίγω-
* * * * * νον: δεξιᾷ, επίθε-
* * * * * τον επί βιούαφο-
* * * * * ρήτου άριστερᾷ, ό
* * * * * μὴ τρέμων' κάτω,
* * * * * άκόλουθος του Διο-
* * * * * νύσου. Είς τό β'
* * * * * τρίγωνον: άνω, βα-
* * * * * σιλεύς των Περ-
* * * * * σών δεξιᾷ, φθισιατρείον έν 'Αθήναις'
* * * * * άριστερᾷ. θεά.

Κουράρος της Τζιάς

239. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Μθολογικόν όν.
2 3 4 8 9 = Έπίρρημα τόπου.
3 5 6 9 = Πλοϊόν.
4 5 6 7 8 9 = Ζών.
5 6 7 5 = Άνεμος,
6 9 = Άλλο ζώνον.
7 8 6 9 = Ρέει.
8 7 1 8 9 = Ίερόν.
9 5 6 7 5 = Έρπετόν.

Βοναπάρτης

240-244. Μαγικόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ένός γράμματος είς έ-
κάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ένός
άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματι-
σθοῦν άνευ αναγραμματισμοῦ άλλαί
τόσαι λέξεις:

σῶμα, Πίος, πάγος, τώρα, μάλη.
Βοναπάρτης

245. Φωνηεντόλιπον εξ Άκροσειχίδος

Τά άρχικά των κάτωθι ζητουμένων
λέξεων αποτελοῦν Φωνηεντόλιπον του
τύπου:

* * * * *
του οποίου ζητείται ή άνίγνωση.

1, Πολύτιμον μέταλλον' 2, Μέρος του
φυτοῦ' 3, Άπόστολος' 4, Μέγας άρχαίος
γλύπτης' 5, Πατήρ Όλυμπιονικῶν.

Σκιᾷ

246. Μικτόν

πτεξ-ε-κον-ε
Κουράρος της Τζιάς

247. Γεῖφος

ι ι ι ι ι
"Ητοι ι ι 0 ε Χ
ι ι
ι ι
Σκιᾷ

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φυλλ. 5

46. Νεάπολις (νέα, πόλις).— 47. Κύ-
προς.— 48. Τζαμι-τζάμι.— 49. Ό Εάν-
θος, ή Εάνθη.

50. Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Α Ο Ο
Λ Ο Κ Ν Ρ
Η Ο Ω Ω Ι Ε Α Ο
Δ Φ Ο Ν Φ Δ
Ο Ο Ο Ο
Σ Σ Σ Σ

51. ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ (άκιων, Κλεωνάι,
Έλικιών, Δανία. Ίωνία, Μακεδών, ώδε, Νί-
καια), 52 Βούτης-της=βου (δασύς-
ύς)=δός: ΒΟΥΔΑΣ.— 53. ΚΑΤΩΝ-ΚΡΕ-
ΩΝ (ΚαΚός, ΠΑΡος, άσΓΕτός, ΠολΩνία,
ΈπτάΝησος).— 54. Άνδρών επιφανών
πάσα γή τάφος.— 55. Ό Χριστός Άνέ-
στη (ώχ, ο' είς τος, άν ές τί),

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστοῦν
τή συνδρομή τους να τή στείλουν
τό γρηγορότερο. "Ας έχουν υπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ό μόνος μου πόρος' ή
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου πού ά-
παιτεῖ όχι μόνο μεγάλους νό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 223]

«Αθηναϊκή Συντροφία»... Υπάρχете ; ;
«Γερμορωατική», εύχαριστώ για ...
ρεκλάμα. Ίδιαίτέρως... άλογοΠ.!
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 224]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, άγαπήστε όλοι τή
ΔΗΜΟΤΙΚΗ.— Εύθυμη Συντροφία έλα-
βα τόν «Έπαινο» (σάν βραβειο...), ευ-
χαριστώ. Νεφερίτι, μήπως αποταμιεύεις ; ;
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 225]

Αίγαιοπελαγίτη, τήν έπαθεσ. Άπό τόν
Τσάρο γνώρισα τόν Γιάννη, και από
τόν Γιάννη σάς. Άδελφούλα δέν έχω. Τί
έννοεις λέγοντας «εξαδέλφη»; Πάντως
σάς εύχαριστώ. Βικτωρία

[Μ' — 226]

Διαπλάσσοπουλα ες, ανταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά μέ όλους-ες, ιδιαίτέρως μέ 'Α-
πόλλωνα. Μπελθεντέρε, Ρεξεντά, Ταυρο-
μάχο, Αίστ. [Μ'—76]. Καραϊονάκης

[Μ' — 227]

Αττέ 'Ιράμ, 'Αδολάρ, Τριφύλλι, Γελα-
στέ 'Αντιπλοίαρχε, Μικρή Πριγκίπισ-
σα, θά μάς εύχαριστήσετε πολύ άν ανταλ-
λάξωμε Μ. Μυστικά 'Αν θέλτετε να άλλη-
λογραφήσωμε, έπίσης. Στέλνωμε πρώτες, άν
επιθυμείτε. Στοιχειωμένος Πύργος
Στοιχειωμένη Κυκλαμιά

[Μ' — 228]

ΠΡΟΣΟΧΗ ! Άλληλογραφῶ, ανταλλάσ-
σω τετραδιάκια μέ διαπλάσσοπουλα-ες
15-18 ετών. Γράψατε: Ανίδα Ναυσικά
Δρόσου, Πιπίνου 81-6 'Αθήνα (8) δια :
ΖΟΥΖΟΥΝΙ

[Μ' — 229]

Θλιμμένη Μελωδιά, έστειλα τρία γράμ-
ματα χωρίς καρμιάν άπάντηση. Γράψε
μου τώρα συ κι' άλλαξέ τή διεύθυνσή σου
άν θέλγς. Γαρδένια, τέλειωσαν πρό πολ-
λού. Εύχαριστώ. ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 230]

Διαπλάσσοπουλα [Μ'—162] Μορφέα, έ-
λαβες ; Κορίτσι της Έλλάδος, Μικρή
Καλλιτέχνη, ανταποδώσατε.

Μαγεμμένο Δοξάρι

[Μ' — 231]

Ορενιέ Κερνύρας, πρόσεξε καλά, γιατί
σέ γνωρίζω. Δέν είσαι ό Σ. Χ. ;
'Αουαα ! ! ! Κερκυραϊκό Όνειρο

[Μ' — 232]

Αδολάρ, Γέρο του Μωριά, Μικρή Καλ-
λιτέχνη, Μπούλ : ένα σας τετραδιά-
κι θά μέ γέμισε χαρά. Σκυριανόπουλο
έστειλα, Γελαστέ 'Αντιπλοίαρχε, 'Αττέ-
'Ιράμ, Τριφύλλι, άλληλογραφώμε ; Έάν
θέξεσθε στείλετε πρώτοι. 'Η Όθυσή μου
είναι [Μ'—157].

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ